

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci žalobce: **Ateliér trvale udržitelného rozvoje České krajiny, z. s.**, se sídlem Budyně nad Ohří, Břežany nad Ohří 38, zastoupený MgA. Mgr. Pavlem Krylem, advokátem se sídlem Praha 6, Na Baště sv. Jiří 7/258, proti žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**, se sídlem Praha 10, Vršovická 1442/65, za účasti: **Českomoravský štěrk, a.s.**, se sídlem Mokrý – Horákov, Mokrý 359, zastoupený JUDr. Tomášem Sequensem, advokátem se sídlem Praha 1, Jungmannova 745/24, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 23. 7. 2019, č. j. 15 A 57/2019-69,

takto:

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žalobce a osoba zúčastněná na řízení **nemají** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Ministerstvo životního prostředí (dále jen „ministerstvo“) vydalo dne 13. 9. 2018 rozhodnutí – závěr zjišťovacího řízení č. j. MZP/2018/530/1370 (dále jen „ZZŘ 2018“), jímž vyslovilo, že záměr „*Zefektivnění technologie úpravy suroviny - pískovna Milhostov*“ (dále jen „*změna technologie*“) nemá významný vliv na životní prostředí a nebude posuzován podle zákona č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí (dále jen „zákon EIA“). Rozklad žalobce proti tomuto rozhodnutí zamítl ministr životního prostředí rozhodnutím ze dne 21. 3. 2019, č. j. MZP/2019/430/152. Tento záměr, jehož oznamovatelem podle § 6 citovaného zákona je osoba zúčastněná na řízení (dále jen

„oznamovatel“), spočívá ve změně technologie úpravy suroviny ze současné povolené suché úpravy na úpravu mokrou.

[2] Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou u Městského soudu v Praze, který ji shora uvedeným rozsudkem zamítl. Jádrem sporu mezi žalobcem na straně jedné a žalovaným a oznamovatelem na straně druhé je otázka, zda *změna technologie* má být posouzena podle zákona EIA. Žalobce zastává názor, že *změna technologie* může mít významný vliv na životní prostředí, a tedy podléhá posouzení vlivů na životní prostředí podle tohoto zákona. Domnívá se, že záměr povrchové těžby štěrkopísků v pískovně Milhostov jako takový nebyl z hlediska svých vlivů na životní prostředí komplexně posouzen, proto by nyní při oznámení změny tohoto záměru mělo k takovému posouzení dojít. Žalovaný a oznamovatel naopak zastávají názor, že se jedná pouze o změnu technologie úpravy suroviny u záměru, který již byl z hlediska vlivů na životní prostředí posouzen v roce 2004.

[3] Městský soud shledal, že těžba v pískovně Milhostov byla z hlediska svých vlivů na životní prostředí posuzována již roce 2004. Dne 8. 9. 2004 vydal Krajský úřad Karlovarského kraje podle § 7 zákona EIA závěr zjišťovacího řízení ve vztahu k záměru „*Pokračování těžby v pískovně Milhostov*“ na území o rozloze 39 ha, s roční kapacitou těžby 50 000 – 300 000 t/rok a dobou těžby 5 – 9 let (dále jen „ZZŘ 2004“), v němž konstatoval, že tento záměr nebude posuzován podle zákona EIA a že připomínky dotčených orgánů budou respektovány v navazujícím řízení u Obvodního báňského úřadu (dále jen „OBÚ“). Toto rozhodnutí nebylo jakkoli zpochybněno. V návaznosti na ZZŘ 2004 vydal OBÚ Sokolov dne 24. 11. 2004 rozhodnutí o povolení činnosti prováděné hornickým způsobem, a to dobývání ložiska v pískovně Milhostov s maximální kapacitou těžby 500 kt suroviny ročně. Z důvodu přerušení těžební činnosti povolil OBÚ pro území kraje Karlovarského (dále jen „OBÚ Karlovarského kraje“) rozhodnutím ze dne 26. 11. 2015 zajištění pískovny. Pískovnu následně odkoupil oznamovatel se záměrem pokračovat v těžbě s využitím mokré úpravy suroviny. V návaznosti na to vydal Krajský úřad Karlovarského kraje (dále jen „krajský úřad“) dne 15. 7. 2016 vyjádření č. j. 2147/ZZ/16, v němž konstatoval, že ZZŘ 2004 zůstává v platnosti, neboť oproti původnímu záměru došlo k nevýznamným změnám v kapacitě, rozsahu, technologii, řízení provozu i ve způsobu užívání. Rozhodnutím ze dne 4. 11. 2016 povolil OBÚ Karlovarského kraje změnu plánu zajištění pískovny a zároveň povolil stavbu některých objektů a dalších úprav, které souvisejí s budoucí těžbou a mokrým způsobem úpravy suroviny. Oznamovateli byla rovněž vydána další pravomocná rozhodnutí pro pokračování těžby v pískovně a úpravu suroviny i mokrou cestou. Oznamovatel následně podal u OBÚ Karlovarského kraje žádost o povolení činnosti prováděné hornickým způsobem, která měla spočívat ve změně způsobu úpravy štěrkopísků ze suchého třídění na mokrý způsob. Pro účely tohoto řízení vydal krajský úřad dne 1. 2. 2017 vyjádření č. j. 246/ZZ/17, v němž konstatoval, že závěr původního zjišťovacího řízení, ZZŘ 2004, zůstává v platnosti. Dne 6. 9. 2017 ovšem ministerstvo (na základě podnětu žalobce) vydalo vyjádření č. j. MZP/2017/710/688, v němž požaduje provedení zjišťovacího řízení, neboť tento záměr naplňuje dikci bodu 2.3. kategorie I přílohy č. 1 zákona EIA, a to jako změna dle § 4 odst. 1 písm. b) zákona EIA. Nato oznamovatel předložil oznámení změny záměru (dále jen „*oznámení záměru*“) podle § 4 odst. 1 písm. b) zákona EIA, který podřadil pod bod 79 kategorie I přílohy č. 1 zákona

pokračování

EIA; výsledkem takto zahájeného (nového) zjišťovacího řízení je ZZŘ 2018 ve spojení s žalobou napadeným (druhoinstančním) rozhodnutím.

[4] Z výše podané chronologie městský soud dovodil, že oznámená *změna technologie* nepodléhá bez dalšího posouzení vlivů na životní prostředí, neboť se jedná o změnu záměru, nikoli nové stanovení dobývacího prostoru o rozloze a objemu plánované těžby, které by přesahovaly stanovené limity. V roce 2004 totiž záměr těžby šterkopísků o stejné rozloze (39 ha) a stejném objemu plánované těžby (do 500 kt ročně) v této lokalitě prošel zjišťovacím řízením podle zákona EIA s negativním závěrem (tj., že záměr nemusí být posuzován podle zákona EIA). Skutkové okolnosti věci však zřetelně podporují požadavek ministerstva, aby *změna technologie* těžby byla předmětem zjišťovacího řízení. Ačkoli se totiž navrhovaná *změna technologie* nedotýká původní rozlohy ani objemu těžby, ministerstvo zcela správně přihlédlo k dalším aspektům, které mohly vyvolat pochybnosti o tom, zda by tato změna nemohla mít významný negativní vliv na životní prostředí, a to zejména z důvodu použití nové technologie a změně předpokládané doby (ukončení) těžby. Sekundárně musela být vzata v úvahu i skutečnost, že původní záměr prošel zjišťovacím řízením již v roce 2004; přitom podle aktuálně účinné právní úpravy by podléhal posouzení vlivů na životní prostředí obligatorně. Plynutím času došlo i ke změnám v okolním prostředí pískovny, respektive změnám podmínek v této lokalitě (zejména vyhlášení Národní přírodní památky Bublák a niva Plesné v roce 2017 v blízkosti pískovny). Rozhodnutí vést o *změně technologie* zjišťovací řízení s cílem posoudit, zda tento záměr bude podléhat komplexnímu posouzení vlivů na životní prostředí, tak podle městského soudu odpovídalo smyslu a účelu zákona EIA. Toto rozhodnutí, ani okolnosti, které k němu vedly, však neurčují, jaký má být výsledek zjišťovacího řízení; neznamenají tedy, že *změna technologie* může mít závažné dopady na životní prostředí, a že proto musí projít komplexním posouzením vlivů, jak tvrdil žalobce.

[5] Městský soud přisvědčil žalobci, že nynější dobývání ložiska v Milhostově nebylo podrobeno komplexnímu procesu posouzení vlivů na životní prostředí. V daném případě však právě z výše uvedených důvodů (zejména změna v předpokládaném ukončení těžby z roku 2013 na roky 2020 až 2047, vyhlášení NPP Bublák a niva Plesné, původní závěr zjišťovacího řízení byl přijat již v roce 2004) požadovalo ministerstvo zcela správně provedení zjišťovacího řízení, jehož cílem bylo zodpovědět právě otázku, zda k tomuto komplexnímu posouzení přistoupit. Účelem právní úpravy není podrobit posouzení vlivů na životní prostředí všechny záměry, nýbrž pouze ty, které by mohly závažně ovlivnit životní prostředí. Pokud v případě záměrů, které nepodléhají posouzení vlivů automaticky [§ 4 odst. 1 písm. b) zákona EIA], což je případ i nyní posuzované *změny technologie*, ze zjišťovacího řízení tento závěr nevyplyne, není nutno je komplexnímu procesu posouzení podrobovat. Již v průběhu zjišťovacího řízení je záměr z hlediska svých možných vlivů (byť nikoli podrobně a komplexně) posuzován, jedná se o jeden z postupů podle zákona EIA.

[6] S námitkou, že obnovení těžby v pískovně lze považovat za změnu záměru ve smyslu § 4 odst. 1 písm. a) zákona EIA (tj. záměr vyžadující posouzení vlivů na životní prostředí vždy), se městský soud neztotožnil. *Změna technologie*, respektive změna původního záměru, totiž nedosahuje zákonných limitů dle přílohy č. 1, kategorie I, bodu 79 zákona EIA, neboť rozsah plochy, na níž byla těžba původně povolena (39 ha), zůstává

nezměněn a v případě objemu navržené těžby se mohlo (ve srovnání s původně posouzeným záměrem) jednat maximálně o navýšení o 200 kt ročně. Uvedený závěr není v rozporu ani se závěry plynoucími ze žalobcem odkazovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 9. 2018, č. j. 6 As 91/2018-74. Stanovení doby, v níž by měla být realizace záměru ukončena, je totiž v posuzovaném případě odhadem učiněným v návaznosti na objem suroviny, jež má být v pískovně vytěžena a na poptávku po této surovině. Jedná se tak spíše o předpoklad, nikoli objektivní stanovení časového rozsahu těžby. Pokud tedy případně dojde k překročení maximální odhadnuté doby provádění záměru, ještě to neznamena, že by se na takový záměr mělo hledět jako na záměr neposouzený, respektive takový, který by bylo nutno bez dalšího podrobit procesu posuzování vlivů. Ostatně, platná právní úprava nestanoví žádný časový limit platnosti závěru zjišťovacího řízení (na rozdíl od platnosti závazného stanoviska dle § 9a odst. 4 zákona EIA). Krom toho je nutno přihlídnout též k tomu, že u těžebních záměrů může dojít k přerušení těžby na delší dobu, přičemž délku takového přerušení nelze předem odhadnout. Proto pokud byl záměr těžby šterkopísků posouzen a schválen tak, aby surovina byla z ložiska zcela vytěžena, nelze naplnění tohoto účelu v delším časovém horizontu bez dalšího považovat za faktor naznačující závažné negativní dopady do životního prostředí.

[7] Městský soud dále nepřisvědčil námitce, že ve zjišťovacím řízení nebyla posouzena *změna technologie* v celém svém rozsahu. Dle jeho názoru z výroku ZZŘ 2018 vyplývá, že cílem tohoto záměru je jen změna technologie úpravy suroviny, která se nijak nedotkne plochy, na níž je těžba povolena, povoleného objemu těžby, způsobu těžby ani výše expedice výrobků. Součástí záměru je předpoklad ukončení těžby včetně úpravy suroviny mokřým způsobem v letech 2020 až 2047. Z tohoto rozhodnutí rovněž vyplývá, že se *změnou technologie* souvisejí ještě další doprovodné – nyní ovšem již povolené a zrealizované – stavby (akumulační jímka, sedimentační jímka, potrubní systém, zázemí provozovny). Se žalobcem se městský soud nicméně ztotožnil v tom, že ve vztahu k předmětnému záměru nebylo postupováno v souladu s požadavkem právní úpravy posuzování vlivů na životní prostředí, jímž je uvážit možné dopady konkrétního záměru na životní prostředí ještě před jeho realizací a přijmout či naplánovat odpovídající opatření v navazujících řízeních. V dané věci totiž oznamovatel vycházel z vyjádření krajského úřadu ze dne 15. 7. 2016 o tom, že ZZŘ 2004 zůstává v platnosti; logicky tak činil další kroky k realizaci svého záměru (těžit šterkopísky s využitím mokré úpravy), a získal pravomocná rozhodnutí ke stavbám a úpravám v pískovně, které se *změnou technologie* bezprostředně souvisejí. Tyto dílčí součásti posuzovaného záměru tak nelze považovat za „*povolené záměry*“ ve smyslu § 3 písm. m) zákona EIA, protože rozhodnutí, kterými byly povoleny, nebyla vydána v řízeních navazujících na posouzení *změny technologie* z hlediska zákona EIA, nýbrž ještě předtím.

[8] Posuzovaný záměr je podle městského soudu nutno vnímat jako komplex změn, ke kterým mělo a má v zájmovém území dojít za účelem změny technologie úpravy vytěžené suroviny. Jakkoli se totiž na úpravy a změny související s tímto záměrem nevztahuje zákon EIA a samy o sobě mohou existovat i bez změny technologie úpravy šterkopísků, smyslem jejich provedení je právě tato technologická změna. Za těchto okolností bylo nutné, aby ve zjišťovacím řízení nebylo od těchto dílčích úprav a staveb bez dalšího odhlíženo s tím, že již byly pravomocně povoleny a realizovány, nýbrž bylo nutné

pokračování

je vnímat jako širší součást oznámeného záměru a v tomto rozsahu o tomto záměru uvažovat. Tomuto požadavku oznamovatel a následně správní orgány dostáli, neboť tyto dílčí součásti *změny technologie* byly v *oznámení záměru* zpracovaném oznamovatelem v ZZŘ 2018 i v napadeném rozhodnutí reflektovány.

[9] Důvodnou neshledal městský soud ani námitku, dle které nelze vyloučit negativní vliv *změny technologie* na NPP Bublák a niva Plesné. Je sice pravdou, že ve zjišťovacím řízení nebyl informován přímo orgán ochrany přírody (Správa CHKO Slavkovský les), tato vada byla nicméně zhojena tím, že oznamovatel v průběhu rozkladového řízení předložil odborné stanovisko Regionálního pracoviště správy CHKO Slavkovský les ze dne 7. 12. 2018, z něhož se podává, že v letech 2017 a 2018 nebyl pozorován žádný negativní vliv provozovny pískovny Milhostov na předmětnou NPP; naopak, žádné obavy příslušného orgánu z budoucího významného ovlivnění předmětu ochrany provozem pískovny z tohoto sdělení nevyplývají.

[10] Žalobce dále namítal možný významný vliv *záměru*, spočívající v kumulaci vlivů s jinými záměry. K tomu městský soud uvedl, že žalobce na žádné další (konkrétní) záměry, ve vztahu k nimž by měly být kumulační vlivy zohledněny, nepoukázal. Naproti tomu oznamovatel kumulaci vlivů z jiných konkrétních záměrů v okolí v *oznámení záměru* zohlednil.

[11] Co se týče tvrzeného navýšení kapacity těžby na 500 kt ročně namísto původních 50 až 300 kt ročně, žalovaný podle městského soudu správně vyhodnotil, že v ZZŘ 2004 došlo k pochybení, neboť v původním oznámení záměru je na několika místech uvedena předpokládaná maximální kapacita 300 až 500 kt ročně. Jedná se tedy o zřetelnou a ničím nepodloženou odlišnost ZZŘ 2004 od oznámení záměru z roku 2004; lze tak uvažovat i o tom, že se jedná o písařskou chybu. V návaznosti na ZZŘ 2004 byla ostatně následným rozhodnutím OBÚ povolena těžba suroviny o objemu 500 kt ročně. Je tak možné přisvědčit závěru žalovaného, že těžba šterkopísku o tomto objemu je povoleným záměrem ve smyslu § 3 písm. m) zákona EIA, neboť byla vydána v návaznosti na předcházející negativní závěr zjišťovacího řízení k tomuto záměru. Městský soud také připomněl, že i s ohledem na uvedenou nesrovnalost bylo na základě požadavku ministerstva provedeno zjišťovací řízení ke *změně technologie*. I pokud by se ovšem nejednalo o povolený záměr těžby s maximální roční kapacitou 500 kt a předmětem nynějšího zjišťovacího řízení by vedle změny technologie úpravy suroviny bylo navýšení objemu těžby o 200 kt ročně, nevedla by tato skutečnost k nutnosti posoudit vliv na životní prostředí, protože tento (zvýšený) objem by nedosahoval limitních hodnot podle přílohy č. 1 zákona EIA.

[12] Proti tomuto rozsudku podává žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost, kterou opírá o důvody podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

[13] Stěžovatel trvá na tom, že předmětem celého procesu posuzování vlivů na životní prostředí (nikoli jen zjišťovacího řízení) mělo být celé znovuoobnovení provozu pískovny. Těžba šterkopísků byla předmětem procesu EIA pouze jednou, a to pouze ve zjišťovacím řízení dle § 7 zákona EIA. Nynější ani budoucí dobývání ložiska nebylo vůbec (nikdy a

nijak) posouzeno z hlediska vlivů na životní prostředí. ZZŘ 2004 vycházelo z předpokladu trvání těžby štěrkopísků v rozmezí 5 až 9 let, ukončení těžby mezi lety 2009 až 2013 a následné rekultivace v letech 2014 až 2018. Nynější *záměr* počítá s prodloužením těžby do roku 2020 až 2047. Vliv těžby v období od roku 2014 do současnosti tedy nebyl nikdy posouzen. Ze ZZŘ 2004 tak pro obnovu těžby (i bez ohledu na změnu technologie) nelze vycházet. Posouzení vlivů těžby je také nutné s ohledem jedinečnost a ekologický význam tamní přírody, čehož důkazem je existence NPP Bublák a niva Plesné. Žalovaný i krajský soud sice uvádějí, že podle sdělení Správy CHKO Slavkovský les nebyl zaznamenán žádný negativní vliv *změny technologie* na NPP, to však neznamená, že k tomu nemůže dojít.

[14] Stěžovatel má nadále za to, že předmětem nynějšího zjišťovacího řízení byl zcela chybně pouze vliv změny úpravy suroviny na jednu konkrétní složku životního prostředí; vliv celé pískovny posouzen nebyl, čímž oznamovatel účelově unikl z povinnosti posoudit vliv obnovení těžby. To je dobře patrné u posouzení kumulace vlivů s jinými *záměry*, kde oznamovatel i žalovaný uvedli, že byla posuzována pouze kumulace vlivů ze změny v úpravě suroviny; kumulace z těžby a expedice není předmětem tohoto oznámení.

[15] Oznamovatel nadto opakovaně zdůrazňoval, že předmět nyní posuzovaného *záměru*, včetně souvisejících stavebních úprav, již zbudoval, čímž správní orgány postavil před hotovou věc; to však ministerstvo i žalovaný nekriticky převzali. Podle názoru stěžovatele je ale třeba posuzovat vliv *změny technologie* tak, jako by zde *záměr*, včetně rozsáhlých stavebních úprav, zbudován nebyl. Tomu ostatně městský soud v napadeném rozsudku přisvědčil. Následně však dospěl k překvapivému závěru, že v *oznámení záměru* a ZZŘ 2018 je s těmito dílčími součástmi pracováno a nebylo od nich odhlíženo. Stěžovatel je přesvědčen, že tomu tak nebylo, což vyplývá ze str. 2, 5 a 24 ZZŘ 2018, kde se uvádí, že akumulární jímka, sedimentační jímka, potrubní systém a zázemí provozovny nejsou předmětem *změny technologie*. I z *oznámení záměru* (str. 50 a 51) vyplývá, že pokud byly tyto doprovodné úpravy zohledněny, tak pouze pro zdůvodnění toho, že v jejich důsledku není v zájmové ploše žádná hodnotná část přírody a krajiny; k tomu stěžovatel uvedené pasáže *oznámení* citoval. Ze satelitních snímků dostupných na veřejných mapových portálech je přitom zjevné, že než oznamovatel započal s obnovením těžby, včetně realizace souvisejících stavebních úprav, byl v prostoru pískovny stav zcela odlišný, což je patrné z příložených fotografií, zachycujících oblast nynější sedimentační jímky. Z výše uvedených důvodů je celé *oznámení záměru* koncepčně zcela chybné. Pokud z něj ministerstvo a žalovaný vycházeli, zatížili svá rozhodnutí nezákonností a nepřezkoumatelností. Pochybil proto i městský soud, který jejich postup approboval.

[16] Stěžovatel rovněž opakovaně namítá, že obnovení těžby v pískovně lze považovat za změnu *záměru* ve smyslu § 4 odst. 1 písm. a) zákona EIA, protože tato změna podstatně překračuje původní časové omezení těžby; taková změna přitom podléhá vždy posouzení vlivů na životní prostředí. Stěžovatel k tomu již v žalobě odkazoval na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 6 As 91/2018-74. Nesouhlasí s názorem městského soudu, že doba těžby 5 až 9 let v původním *záměru* z roku 2004 byla pouhým nezávazným předpokladem (odhadem bez právní relevance). Takové úvahy jsou v rozporu se zněním ZZŘ 2004, v němž je doba těžby výslovně omezena právě na 5 až 9 let. Prodloužením existence a působení původního *záměru* o 34 let došlo k podstatné změně jeho časového dopadu, a tedy i rozsahu *záměru*. Tato skutečnost nemohla být (a ani nebyla) při

pokračování

hodnocení původního záměru vzata v úvahu. Podle rozsudku č. j. 6 As 91/2018-74 změna záměru spočívající v pokračování provozu či výroby (bez nárůstu dříve posouzené kapacity či rozsahu) nemůže obligatorně podléhat posouzení podle zákona EIA, pokud původní záměr byl posouzen bez časového omezení. V nyní projednávané věci však původní záměr byl posouzen s časovým omezením, které je nyní posunováno o 34 let.

[17] Ve vyjádření ke kasační stížnosti se žalovaný ztotožnil s názorem městského osudu a odkázal na odůvodnění napadeného rozsudku.

[18] Oznamovatel ve svém vyjádření uvedl, že vždy postupoval zcela v souladu s právní úpravou. V současnosti je stále oprávněn pokračovat v těžbě štěrkopísků s využitím původní (suché) technologie, a to na základě rozhodnutí vydaných v řízeních navazujících na ZZŘ 2004. Konkrétně se jedná o rozhodnutí OBÚ Sokolov ze dne 24. 11. 2004 o povolení činnosti provádění hornickým způsobem, rozhodnutí OBÚ Karlovarského kraje ze dne 26. 11. 2015 o povolení zajištění pískovny, rozhodnutí OBÚ Karlovarského kraje ze dne 4. 11. 2016 o povolení změny v systému zajištění pískovny, a sdělení tohoto orgánu ze dne 2. 3. 2018, podle něhož oznamovatel disponuje k tomuto datu platným povolením činnosti prováděné hornickým způsobem. Napadené rozhodnutí a ZZŘ 2018 proto nejsou vadná, neposuzovala-li obecně znovuzahájení dobývání štěrkopísků v pískovně, protože těžba byla z hlediska vlivů na životní prostředí posuzována již v ZZŘ 2004. Proto je správný i závěr městského soudu, že prodloužení těžby není důvodem pro nové posouzení vlivů na životní prostředí.

[19] Nemůže obstát ani tvrzení stěžovatele, že nedošlo-li dosud k rekultivaci (k níž mělo podle původního záměru dojít do roku 2018), zakládá to důvod pro posouzení *změny technologie* dle zákona EIA. Protože těžba byla v návaznosti na rozhodnutí OBÚ o zajištění pískovny řádně přerušena, nemohlo k rekultivaci dosud dojít. Oznamovatel s rekultivací počítá po ukončení těžby.

[20] Vzhledem k tomu, že OBÚ Sokolov vydal v návaznosti na ZZŘ 2004 příslušné povolení k těžbě, lze původní záměr považovat za povolený záměr ve smyslu § 3 písm. m) zákona EIA. Oznamovatel souhlasí s názorem městského soudu, že *změna technologie* nedosahuje limitních hodnot, proto nemusí podléhat komplexnímu posouzení vlivů na životní prostředí. Co se týče změny podmínek v zájmové lokalitě (vyhlášení NPP Bublák a niva Plesné), oznamovatel podotkl, že tato skutečnost nemůže mít vliv na vydané a stále platné ZZŘ 2004; zákon EIA neupravuje žádný právní institut *ex post* posuzování již povolených a realizovaných záměrů. Krom toho podle odborného stanoviska Správy CHKO Slavkovský les žádný negativní vliv pískovny nebyl zjištěn. Nový (mokrý) způsob úpravy suroviny je z hlediska posuzování vlivů na životní prostředí (zejména ovzduší) výrazně méně škodlivý než suchý způsob, za jehož užití by oznamovatel mohl těžit již v současnosti.

[21] Oznamovatel závěrem dodal, že předmětem zjišťovacího řízení bylo jen posouzení vlivů změny technologie úpravy vytěžené suroviny, nikoli dobývání ložiska jako takové; jednalo se tedy o změnu již povoleného záměru dle § 4 odst. 1 písm. b) ve spojení s § 3 písm. m) zákona EIA.

[22] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 3 věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 4, věta před středníkem s. ř. s.). Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z § 109 odst. 2 věty první s. ř. s.

[23] Kasační stížnost není důvodná.

[24] Ve vztahu k uplatněnému důvodu podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., tj. nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku, stěžovatel neuvedl žádné konkrétní námitky. Přezkoumatelností rozsudku krajského (zde městského) soudu je však Nejvyšší správní soud povinen zabývat se i z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.). Vlastní přezkum rozhodnutí je totiž možný pouze za předpokladu, že napadené rozhodnutí je srozumitelné a vychází z relevantních důvodů, z nichž je zřejmé, proč krajský (městský) soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí. Nejvyšší správní soud má za to, že tato kritéria napadený rozsudek splňuje. Městský soud se dostatečně vypořádal se všemi žalobními námitkami včetně námitek týkajících se povahy *změny technologie* z hlediska zákona EIA, časového omezení těžby, potřeby provést komplexní posouzení vlivu provozu celé pískovny na životní prostředí, jakož i neposouzení *změny technologie* včetně již zbudovaných doprovodných objektů. Úvahy městského soudu jsou v nyní posuzované věci dostatečně zřetelné a logické. Jedná se tedy o rozsudek přezkoumatelný, opírající se o konkrétní ustanovení zákona i relevantní judikaturu, což ostatně dostatečně ilustruje podrobné shrnutí odůvodnění napadeného rozsudku v bodech [3] až [11] výše. Kasační důvod ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. tedy není naplněn.

[25] Z hlediska meritorního přezkumu napadeného rozsudku považuje Nejvyšší správní soud za vhodné úvodem připomenout, že řízení ve správním soudnictví, včetně řízení o kasační stížnosti, je ovládáno dispoziční zásadou. S výjimkami uvedenými v § 109 odst. 4 větě za středníkem s. ř. s. je tak Nejvyšší správní soud vázán důvody uvedenými v kasační stížnosti (§ 109 odst. 4 věta před středníkem s. ř. s.), a proto obsah stížnostních bodů a kvalita jejich odůvodnění v kasační stížnosti do značné míry předurčují obsah rozhodnutí kasačního soudu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 Afs 104/2004-54; rozhodnutí tohoto soudu jsou dostupná z www.nssoud.cz). Rozsudek krajského (městského) soudu je tedy přezkoumáván v intencích kasačních námitek, se zřetelem k důvodům obsaženým v § 103 odst. 1 s. ř. s. Je nutno zdůraznit, že kasační stížnost je opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského (městského) soudu (§ 102 s. ř. s.) a důvody které v ní lze s úspěchem uplatnit, se tak musí upínat právě k tomuto rozhodnutí (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 6. 2003, č. j. 6 Ads 3/2003-73). Jinými slovy, „[u]vedení konkrétních stížných námitek [...] nelze nahradit zopakováním námitek uplatněných v odvolání nebo v žalobě, neboť odvolací a žalobní námitky směřovaly proti jiným rozhodnutím, než je rozhodnutí přezkoumávané Nejvyšším správním soudem“ (viz rozsudek tohoto soudu ze dne 26. 10. 2007, č. j. 8 Afs 106/2006-58).

[26] Nejvyšší správní soud ve světle výše uvedeného nemůže odhlédnout od skutečnosti, že námitky uplatněné v kasační stížnosti se z části kryjí s námitkami žalobními. Stěžovatel totiž v části kasační stížnosti (viz bod [14] výše) jen opakuje své námitky, které již byly vypořádány v řízení před městským soudem, aniž by proti závěrům soudu postavil vlastní konkurující argumentaci. V této souvislosti lze poukázat na rozsudek tohoto soudu ze dne

pokračování

14. 6. 2017, č. j. 3 As 123/2016-40, podle kterého „*stěžovateli nic nebrání zopakovat žalobní argumentaci v případech, kdy ji krajský soud dostatečně nevypořádal, směřuje-li taková argumentace k existenci kasačního důvodu ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. (tedy nepřezkoumatelnosti soudního rozhodnutí či jiné vadě řízení před krajským soudem – v tomto případě nevyčerpání žalobou vymezeného předmětu řízení). Nejsou-li stěžovatelé spokojeni se skutkovým či právním posouzením věci, musí být z obsahu kasační stížnosti zřejmé, které závěry krajského soudu pokládají stěžovatelé za nedostatečné, respektive nesprávné, a z jakého důvodu. Neobsahuje-li kasační stížnost takovou argumentaci, je nutno na ni nahlížet jako na nepřípustnou, neboť se mýjí s kasačními důvody uvedenými v § 103 s. ř. s. (viz § 104 odst. 4 s. ř. s.).*“ Jak již bylo výše popsáno, tímto směrem kasační argumentace zčásti vedena není. Stěžovatel namítá, že znovuoobnovení provozu pískovny s využitím nové technologie úpravy suroviny mělo být předmětem posuzování vlivů na životní prostředí podle zákona EIA mimo jiné i proto, že oznamovatel posoudil pouze vliv samotné změny technologie na konkrétní složku životního prostředí, čímž účelově unikl povinnosti posoudit vliv celé pískovny na tuto složku. Tyto námitky však již byly městským soudem srozumitelně a přezkoumatelně vypořádány; případnou nepřezkoumatelnost soudního rozhodnutí by přitom kasační soud musel zohlednit i *ex officio* – viz § 109 odst. 4 věta za středníkem s. ř. s. Lze tedy konstatovat, že kasační argumentace v této části směřuje *de facto* pouze proti závěrům žalovaného, neboť kopíruje (městským soudem přezkoumatelně vypořádanou) argumentaci žalobní. Slovy výše citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 8 Afs 106/2006-58, tak stěžovatelem uplatněné námitky směřují proti jinému než nyní přezkoumávanému rozhodnutí (napadenému rozsudku), a nejedná se tedy o námitky ve smyslu § 103 odst. 1 s. ř. s. Touto částí kasační stížnosti se proto Nejvyšší správní soud nemohl věcně zabývat pro její nepřípustnost, a omezil se tak jen na posouzení přezkoumatelnosti závěrů městského soudu o těchto otázkách, a to s výsledkem výše konstatovaným.

[27] Stěžovatel dále namítal, že správní orgány neposoudily *změnu technologie* komplexně, tj. nezohlednily již existující stavební úpravy s ní související, a stejně tak oznamovatel tyto stavební úpravy v *oznámení záměru* opomenul, respektive použil je naopak jako argument pro podporu teze, že se v areálu pískovny žádná hodnotná část přírody již nenachází; městský soud tento postup nesprávně aproboval. Tato námitka není důvodná.

[28] Městský soud správně uvedl, že úpravy, které oznamovatel v zájmovém území pískovny provedl na základě pravomocných (báňských) rozhodnutí (akumulační jímka, sedimentační jímka, potrubní systém a zázemí provozovny) je nutno považovat za širší součást oznámeného záměru, jejichž účelem je právě technologická změna v úpravě šterkopísků. Tyto doprovodné stavby tedy bylo nutno v nynějším zjišťovacím řízení zohlednit, a to i přesto, že byly zbudovány na základě povolení vydaných v návaznosti na vyjádření krajského úřadu ze dne 15. 7. 2016, podle kterého *změna technologie* nebude vyžadovat posouzení vlivů na životní prostředí ani zjišťovací řízení. Městskému soudu je proto třeba přisvědčit též v tom, že předmětné stavební úpravy nelze vnímat jako „*povolené záměry*“ dle § 3 písm. m) zákona EIA, protože nebyly před svým povolením ze strany příslušných správních orgánů předběžně posouzeny z hlediska svých potenciálních vlivů na životní prostředí. Jinými slovy řečeno, všechny dílčí etapy procesu změny technologie úpravy vytěžené suroviny (vybudování jímek, potrubního systému apod.) měly být ještě

před zahájením příslušných povolenacích řízení zahrnuty do *oznámení záměru* a posouzeny ve zjišťovacím řízení jako komplex změn v prostoru předmětné pískovny. V tomto ohledu byl tedy postup vedoucí k realizaci *změny technologie* od počátku zatížen vadou spočívající v tom, že některé jednotlivé (a nedílné) součásti oznámeného záměru zůstaly stranou předběžného posouzení vlivů na životní prostředí.

[29] K této problematice se ve své judikatuře vyjádřil Soudní dvůr EU (dále jen „SDEU“), jenž v rozsudku ze dne 7. 1. 2004, *Wells*, C-201/02, bod 68, vyslovil, že orgány členských států jsou povinny přijmout veškerá opatření nezbytná k tomu, aby odstranily opomenutí, ke kterému došlo neposouzením vlivů na životní prostředí (srov. také rozsudky SDEU ze dne 3. 7. 2008, *Komise proti Irsku*, C-215/06, bod 59, a ze dne 17. 11. 2016, *Stadt Wiener Neustadt*, C-348/15, bod 36). Použitelné vnitrostátní právní předpisy tak mohou v určitých případech zhojit nedostatky určitých aktů, které jsou z hlediska posuzování vlivů na životní prostředí stiženy vadami, „*nicméně taková možnost by měla být vázána na podmínku, že dotyčné osobě neposkytne příležitost, jak obejít pravidla Společenství nebo jak se zbavit povinnosti je uplatnit, a zůstat výjimečná*“ (viz citovaný rozsudek SDEU *Komise proti Irsku*, bod 57).

[30] Nejvyšší správní soud má přitom v nyní projednávané věci za to, že jak oznamovatel, tak ministerstvo, potažmo žalovaný, existenci doprovodných staveb ve zjišťovacím řízení dostatečně reflektovali. Je sice pravdou, že oznamovatel výslovně konstatoval, že předmětné stavby nejsou součástí záměru (str. 10 *oznámení záměru*), vliv těchto objektů na životní prostředí ovšem podrobně popsal například v části „*Popis technického a technologického řešení záměru firmy ČMŠ (2017)*“ na str. 18, 19 a 22, kde se zabýval vodním režimem této technologické změny (odběr technologické vody, jímání do akumulární jímky a čerpání ze sedimentační jímky). Z této části je patrné mimo jiné to, že oznamovatel počítá s maximálním povoleným ročním odběrem vody 388,8 tis. m³, kterého ovšem pravděpodobně nebude ani zdaleka dosahováno. Krom toho byl vodní zdroj pro pískovnu využíván více než sto let, a lze tedy předpokládat, že ani dalším využíváním nebude jeho vydatnost ohrožena (str. 47). Oznamovatel také zmínil, že sedimentační i akumulární jímka (obě zbudovány na základě pravomocného rozhodnutí OBÚ Karlovarského kraje ze dne 4. 11. 2016, č. j. SBS 301/2016/OBÚ-08) budou po ukončení těžby odstraněny a prostor bude rekultivován. Oznamovatel se v *oznámení záměru* (str. 34 a násl.) zabýval také hlukovým zatížením z provozu již zbudované technologické linky, přičemž z provedené akustické zkoušky zařízení vyplynulo, že hygienický limit 50 dB bude v referenčním území při běžném provozu linky dodržen s velkou rezervou (naměřené hodnoty hluku se pohybovaly v rozmezí od 31,4 do 37,6 dB). Technologická linka i doprovodné stavby byly zbudovány ve vytěžených částech pískovny, na jejím samém dně, kde se nenacházela téměř žádná vegetace a tamní prostředí neposkytuje vhodná stanoviště pro převážné množství živočichů (str. 51). Konečně, změna technologie na mokrou úpravu suroviny bude mít příznivý dopad na čistotu ovzduší, neboť při mokrému třídění je emitováno menší množství prachových částic PM₁₀ a PM_{2,5} než při mokrému třídění (str. 64 a 84). Z výše uvedeného shrnutí je zřejmé, že doprovodné stavby zbudované před zahájením zjišťovacího řízení jsou oznamovatelem pojímány jako součást záměru jako takového a v *oznámení záměru* byly adekvátně zohledněny. O tom ostatně svědčí provedené akustické zkoušky a rozptylové studie, které by bez těchto staveb byly jen těžko proveditelné.

pokračování

[31] Ke vlivům doprovodných staveb souvisejících se změnou technologie se vyjádřilo rovněž ministerstvo v ZZŘ 2018. Na str. 11 až 12 uvedlo, že pro pokračování těžby v pískovně a úpravu suroviny mokrou cestou bylo vydáno rozhodnutí, jímž byla povolena stavba vodního díla (vodovod, čerpací stanice a jímací objekt) a rozhodnutí o povolení k nakládání s podzemními vodami Městského úřadu Cheb ze dne 21. 11. 2016, č. j. MUCH 89862/2016. Posledně uvedené rozhodnutí „*definuje podmínky, za kterých je odběr možný bez nepříznivých vlivů. Při dodržování provozní kázně, platné legislativy a podmínek stanovených v uvedených rozhodnutích orgánů státní správy nebude docházet v důsledku realizace záměru k ovlivnění kvality povrchových a podzemních vod. Velikost i celkovou významnost vlivu za běžných provozních podmínek na kvalitu podzemních a povrchových vod lze hodnotit jako nevýznamnou. [...] Vzhledem k nepřítomnosti vodotečí a přírodních útvarů povrchových stojatých vod (vyjma jímek technologické vody) v zájmové ploše nemá záměr vliv na povrchový odtok a změnu říční sítě.*“ Ministerstvo na str. 12 ZZŘ 2018 dále konstatovalo, že dno pískovny je silně antropogenně ovlivněná a obnažená plocha, na níž nebyl potvrzen výskyt žádných vzácných a zvláště chráněných druhů rostlin a živočichů. Vliv záměru na takové druhy je tedy možno hodnotit jako nulový.

[32] Dále se ministerstvo na str. 20 ZZŘ zabývalo obdobně formulovanou námitkou stěžovatele (neposouzení změny technologie se zřetelem na již zbudované stavby). Uvedlo, že oznámení záměru „*zohledňuje změny v území. Ze změny záměru popsané v kapitole B. jsou vlivy na jednotlivé složky ŽP popsány dle aktuálních dat v době zpracování oznámení záměru. Zohledněna je blízkost nově vyhlášené NPP nejen na změnu provozu ze suché na mokrou úpravu, ale nad rámec změny záměru specifikovaného v části B. je pro úplnost zohledněn a popsán i např. odběr vod, který je již povolen, zábor půd aj. Dále je třeba konstatovat, že aktuální data nejen pro plochu technologie mokré úpravy a s tím souvisejících staveb (jímek) jsou uvedena vždy pro širší oblast zahrnující i plochu vydaných ÚR pro těžbu např. znečištění ovzduší (C.II.1., tab. č. 13), povrchové a podzemní vody (C.II.2.), pro půdy (C.II.3., obr. č. 9), geologické poměry beze změny (C.II.4.) i další složky životního prostředí*“ (zvýraznění doplněno). Vzhledem k tomu, že stěžovatel uplatnil obdobnou námitku též v rozkladu, žalovaný na odůvodnění ZZŘ 2018 jako na přílehuavé pouze odkázal (str. 8 napadeného rozhodnutí).

[33] S ohledem na shora uvedené Nejvyšší správní soud konstatuje, že oznámení záměru i napadené rozhodnutí žalovaného, ve spojení se ZZŘ 2018, dostatečně reflektují spolupůsobení již zbudovaných doprovodných staveb se samotnou změnou technologie na životní prostředí. Tento způsob posouzení vlivů souvisejících staveb přitom lze považovat za adekvátní nápravu nedostatku celého procesu technologické změny v úpravě vytěžené suroviny, který spočíval v tom, že povolení k realizaci doprovodných staveb v prostoru pískovny nebyla vydána v návaznosti na výsledek zjišťovacího řízení, ale ještě před jeho zahájením. Kasační soud zároveň v postupu oznamovatele a správních orgánů neshledal jakoukoli snahu obcházet platnou právní úpravu posuzování vlivů na životní prostředí. Městský soud proto nepochybil, pokud jejich postup aproboval.

[34] Stěžovatel dále namítal, že změna technologie spadá pod § 4 odst. 1 písm. a) zákona EIA z důvodu podstatného překročení původního časového omezení těžby (o 34 let). K tomu je předně zapotřebí uvést, že obdobnou námitkou se městský soud zevrubně

zabýval na str. 20 až 21 odůvodnění (zejména body 85 až 88), kde velmi pečlivě odůvodnil, proč posunutí termínu ukončení těžby z původně zamýšleného rozmezí let 2009 až 2013 na roky 2020 až 2047 nelze vnímat jako důvod pro obligatorní posouzení vlivů *změny technologie* na životní prostředí. Především, že smyslem právní úpravy není podrobit tomuto procesu všechny záměry. U těch záměrů, které nepodléhají posouzení vlivů na životní prostředí obligatorně podle § 4 odst. 1 písm. a) zákona EIA, záleží na výsledku zjišťovacího řízení. Vyplyne-li ze zjišťovacího řízení, že záměr nemůže mít významný negativní vliv na životní prostředí, není nutno jej podrobovat komplexnímu procesu posouzení vlivů, neboť by to bylo ne hospodárné. Závěr zjišťovacího řízení přitom je posouzením záměru podle zákona EIA, jakkoli ne tak podrobným a komplexním, jako samotný proces EIA. Oznámený záměr v nyní projednávané věci nedosahuje prahových hodnot dle citovaného ustanovení ve spojení s bodem 79 kategorie I přílohy č. 1 zákona EIA, neboť se nedotýká plochy těžby ani jejího objemu. Co se týče doby působení tohoto záměru, městský soud podotkl, že platná právní úprava nestanoví žádné časové omezení platnosti závěru zjišťovacího řízení. Doba 5 až 9 let, v níž měla být podle ZZŘ 2004 ukončena těžba šterkopísků přitom není objektivním stanovením časového rozsahu záměru ve smyslu stěžovatelem odkazovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 6 As 91/2018-74, ale jen odhadem doby ukončení těžby v návaznosti na objem suroviny, který má být v zájmové lokalitě vytěžen. Proto překročení původně zamýšleného časového rámce neznamená, že by takový *záměr* bylo nutno posuzovat podle zákona EIA.

[35] Tento závěr městského soudu musí Nejvyšší správní soud korigovat potud, že původně stanovenou dobu těžby 5 až 9 let dle ZZŘ 2004 nelze vnímat jen jako časový rámec, v němž při dodržení maximálního ročního objemu těžby pravděpodobně dojde k vytěžení předmětného ložiska, nýbrž i jako regulativ vztahující se k době působení účinků záměru na životní prostředí. Nejvyšší správní soud tedy nesdílí názor městského soudu, že uvedená doba těžby u původního záměru nebyla v ZZŘ 2004 stanovena jako objektivní časové omezení jeho realizace. Je sice pravdou, že zákon EIA nikterak neomezuje dobu platnosti závěrů zjišťovacího řízení; pokud ovšem příslušný správní orgán v závěru zjišťovacího řízení uvede konkrétní období, v němž má být záměr realizován, nelze takovému omezení upřít relevanci. Smyslem stanovení časového rámce pro konkrétní záměr totiž nemusí být pouze ohraničení určité výrobní či těžební činnosti v čase z hlediska plánovaného objemu výroby nebo dostupného množství suroviny. Takové omezení totiž může mít za cíl například také stanovení maximální přípustné doby trvání určitého záměru (maximální doby expozice) tak, aby jeho dopad do životního prostředí byl minimalizován nebo aby jej bylo možno za vynaložení přiměřených nákladů následně sanovat.

[36] Tak tomu podle názoru Nejvyššího správního soudu bylo i v nyní projednávané věci. Jak vyplývá z obsahu ZZŘ 2004, závěr, že záměr s názvem „*Pokračování těžby v pískovně Milhostov*“ nebude posuzován podle zákona EIA, vyslovil krajský úřad přímo ve vztahu k jeho konkrétním parametrům. V části „*Kapacita (rozsah) záměru*“ je mimo jiné uvedeno, že těžba šterkopísků bude probíhat na území o rozloze 39 ha a doba těžby bude 5 až 9 let. Obdobně v kolonce „*Ukončení*“ je uvedeno „*5 až 9 let od zahájení těžby, rekultivace do 5 let od ukončení těžby*“. Nejvyšší správní soud proto souhlasí se stěžovatelem, že původní záměr byl ve zjišťovacím řízení v roce 2004 posouzen s objektivním časovým

pokračování

omezením těžby na 5 až 9 let s následnou rekultivací, která měla být dokončena nejpozději v roce 2018.

[37] Se stěžovatelem se ovšem nelze ztotožnit v tom, že ze shora citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 6 As 91/2018-74 lze *a contrario* dovodit, že byl-li určitý záměr posouzen s časovým omezením, je při prodloužení jeho existence a působení bez dalšího nutné podrobit jej posuzování vlivů na životní prostředí podle zákona EIA. V citovaném rozsudku kasační soud vyslovil, že „[z]měna záměru, který neměl od počátku objektivně omezený časový rozsah provozu, spočívající v prodloužení životnosti zařízení (jeho přizpůsobení novým zákonným požadavkům), nepodléhá obligatornímu posouzení vlivů na životní prostředí, ledaže by vedla k zvýšení aktuální kapacity či rozsahu záměru překračujících zákonem stanovený limit nebo by sama o sobě spadala pod přílohu č. 1 zákona [EIA].“ Z tohoto rozsudku tedy nanejvýš plyne pouze to, že okolnost, že původní záměr byl posouzen s časovým omezením, může být důvodem k provedení komplexního posouzení vlivů dle zákona EIA.

[38] Pro zodpovězení otázky, zda k tomuto posouzení má dojít, přitom slouží právě zjišťovací řízení. To ostatně zdůraznil také městský soud. Ten také správně uvedl, že posunutí termínu ukončení těžby šterkopísků až o 34 let bylo jedním z důvodů pro zahájení zjišťovacího řízení v roce 2017. V tomto řízení nicméně správní orgány obou stupňů dospěly k závěru, že *záměr* nemůže mít významný negativní vliv na životní prostředí, a to ani s přihlédnutím ke skutečnosti, že těžba šterkopísků bude ukončena teprve v letech 2020 až 2047. Proto ani kvůli posunutí termínu ukončení těžby nebylo nutno předmětný záměr podrobit komplexnímu posouzení vlivů na životní prostředí podle zákona EIA.

[39] Nejvyšší správní soud shrnuje, že městský soud i přes výše zmíněné dílčí pochybení dospěl ke správnému závěru, že ukončení těžby šterkopísků v letech 2020 až 2047 není důvodem pro to, aby *změna technologie* spadala do kategorie záměrů podle § 4 odst. 1 písm. a) zákona EIA, a podléhala tak obligatornímu posouzení vlivů na životní prostředí.

[40] Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud shledal, že kasační stížnost není důvodná. Za podmínek vyplývajících z § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. ji proto rozsudkem zamítl.

[41] O náhradě nákladů tohoto řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 odst. 1, věty první s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Vzhledem k tomu, že stěžovatel byl v řízení o kasační stížnosti procesně neúspěšný, právo na náhradu nákladů řízení mu nenáleží. Pokud jde o procesně úspěšného účastníka – žalovaného, v jeho případě nebylo prokázáno, že by mu v soudním řízení před Nejvyšším správním soudem jakékoliv důvodně vynaložené náklady vznikly; soud tak žalovanému náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznal. Osobě zúčastněné na řízení (oznamovateli) nebyla soudem uložena žádná povinnost, v souvislosti s níž by jí náklady vznikly. Nejvyšší správní soud v jejím případě zároveň neshledal důvody hodné zvláštního zřetele, pro které by jí náhradu nákladů řízení přiznal, proto v souladu s § 60 odst. 5 s. ř. s. (za použití § 120 s. ř. s.) rozhodl tak, že osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. listopadu 2021

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu